

Դանիելի Գիրքը - Քառասունմեկերորդ համար

Պողոսի մարգարեական ծառայությունը. Հին Իսրայելը հոգևոր Իսրայելի հետ կապելով

Jeff Pippenger

2024-01-05

Պողոս առաքյալը հնագույն Իսրայելի և հոգևոր Իսրայելի միջև կապող օղակն էր, որովհետև նրա ծառայությունը, նրա անունը, նրա անձնական հանգամանքները և նրա մարգարեական գործը բոլորն էլ վկայում են այս ճշմարտության մասին: Նա իրեն ճանաչեց որպես առաքյալներից ամենափոքրը, որովհետև հալածել էր Աստծո ժողովրդին:

Քանզի ես առաքյալներիցս նվազագույնն եմ, և արժանի չեմ առաքյալ կոչվելու, որովհետև հալածեցի Աստծու եկեղեցիներ: Ա Կորնթացիս 15:19.

Դարձի ժամանակ նրան տրված անունը Պողոս էր, ինչը նշանակում է «փոքր» կամ «քիչ», որովհետև նա առաքյալներից նվազագույնն էր: Սակայն նրա սկզբնական անունը Սավուղ էր, ինչը նշանակում է «ընտրված»:

Այն ժամանակ Անանիան պատասխանեց. «Տե՛ր, ես շատերից լսել եմ այս մարդու մասին, թե որքան չարիք է արել Քո սրբերին Երուսաղեմում. և այստեղ էլ նա իշխանություն ունի քահանայապետներից՝ կապելու բոլոր նրանց, որ կանչում են Քո անունը»: Բայց Տերը նրան ասաց. «Գնա՛, որովհետև նա Ինձ համար ընտրված անոթ է՝ Իմ անունը կրելու հեթանոսների, թագավորների և Իսրայելի որդիների առաջ»: Գործք 9:13-15

Սավուղը «ընտրյալ անոթ» էր՝ Ավետարանը հեթանոսներին տանելու համար, բայց նա նախ պետք է դարձի գար և խոնարհվեր՝ դառնալով Պողոս (փոքր), որովհետև նա պիտի գորավոր լինելու կարիք ունենար: Պողոսը հասկանում էր, որ իր գործությունը գտնվում էր իր փոքրության, այսինքն՝ իր տկարության մեջ:

Եվ որպեսզի հայտնությունների առատության պատճառով չափազանց չբարձրանամ, ինձ տրվեց մարմնի մեջ մի փուշ՝ սատանայի պատգամաբերը, որ ինձ հարվածի, որպեսզի չափազանց չբարձրանամ: Սրա համար երեք անգամ աղաչեցի Տիրոջը, որ այն ինձնից հեռանա: Եվ Նա ինձ ասաց. «Իմ շնորհը բավական է քեզ, որովհետև Իմ գործությունը տկարության մեջ է կատարյալ դառնում»: Ուստի առավել մեծ ուրախությամբ պիտի պարծենամ իմ տկարություններով, որպեսզի Քրիստոսի գործությունը բնակվի իմ վրա: Արդ, հաճությամբ եմ տանում տկարությունները, նախատինքները, կարիքները, հալածանքները, նեղությունները՝ հանուն Քրիստոսի. որովհետև երբ ես տկար եմ, այն ժամանակ գորավոր եմ: Բ Կորնթացիս 12:7-10.

Սավուղը «ընտրված» էր, բայց որպեսզի գորավոր լիներ, նա փոքրացվեց (Պողոս): Նա ընտրվել էր ավետարանը հեթանոսներին տանելու համար, սակայն մասամբ ընտրվել էր իր Հին Կտակարանի գիտության պատճառով:

Հատկապես որովհետև գիտեմ, որ դու գիտակ էս բոլոր այն սովորություններին և հարցերին, որոնք հրեաների մեջ են. ուստի աղաչում եմ քեզ՝ համբերությամբ լսել ինձ: Իմ կյանքիս ընթացքը իմ երիտասարդությունից, որ սկզբից իսկ եղել է իմ ազգի մեջ՝ Երուսաղեմում, գիտեն բոլոր հրեաները. նրանք ինձ ճանաչում էին ի սկզբանե, եթե կամենան վկայել, որ մեր կրոնի ամենախիստ աղանդի համաձայն ես ապրեցի որպես փարիսեցի: Գործք 26:3–5.

Սավուղը կրթվել էր Գամաղիելի մոտ, որը համարվում էր Հին Կտակարանի Սուրբ Գրքերի մեծագույն ուսուցիչներից մեկը:

«Խնդրանքը բավարարվեց, և «Պողոսը կանգնեց աստիճանների վրա և ձեռքով նշան արեց ժողովրդին»: Այդ շարժումը գրավեց նրանց ուշադրությունը, մինչդեռ նրա կեցվածքը հարգանք էր ներշնչում: «Եվ երբ մեծ լռություն տիրեց, նա եբրայերեն լեզվով խոսեց նրանց՝ ասելով. «Մարդի՛կ, եղբայրնե՛ր և հայրե՛ր, լսեցե՛ք այժմ ձեզ մատուցվող իմ պաշտպանությունը»: Ծանոթ եբրայերեն բառերի հնչյունը լսելիս «նրանք առավել ևս լռեցին», և համընդհանուր լռության մեջ նա շարունակեց. ««Ես իսկապես հրեա մարդ եմ, ծնված Կիլիկիայի Տարսոն քաղաքում, սակայն դաստիարակվել եմ այս քաղաքում՝ Գամաղիելի ոտքերի մոտ, կրթված հայրերի օրենքի կատարյալ կարգի համաձայն, և նախանձախնդիր էի առ Աստված, ինչպես դուք բոլորդ այսօր եք»: Ոչ ոք չէր կարող հերքել առաքյալի այս խոսքերը, որովհետև այն փաստերը, որոնց նա անդրադարձավ, քաջ հայտնի էին շատերին, որոնք դեռևս ապրում էին Երուսաղեմում»: Գործք Առաքելոց, 408:

Սավուղը պատահականորեն չէր ընտրվել, և Պողոսի ծառայության առանձնահատուկ նպատակներից մեկը բառացի Իսրայելի սրբազան պատմությունը կամրջելն էր հոգևոր Իսրայելի սրբազան պատմության հետ: Այս փաստի հետ մեկտեղ՝ նա հեղինակեց Նոր Կտակարանի մեծ մասը: Նրա գրություններից մեկ գլուխը բացահայտում է առաջին հրեշտակի պատգամի շրջանակի, ինչպես նաև երրորդ հրեշտակների պատգամի շրջանակի հիմնավորումը: Այդ հատվածը Ադվենտիզմի պատմության մեջ մի հուշարձան է, որը մատնանշում է Ադվենտիզմի սկզբում և վերջում իմաստունների և հիմարների միջև եղած տարբերությունը:

Արդ, աղաչում ենք ձեզ, եղբայրնե՛ր, մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի գալստյան և դեպի Նրան մեր հավաքվելու համար, որ շուտով չսասանվեք ձեր մտքում և չխռովվեք՝ ո՛չ հոգով, ո՛չ խոսքով, ո՛չ էլ իբրև թե մեզնից եղած նամակով, իբրև թե Քրիստոսի օրը մոտեցել է: Թող ոչ ոք ձեզ որևէ կերպ չխաբի, որովհետև այդ օրը չի գա, եթե նախ ապստամբությունը չգա, և չհայտնվի մեղքի մարդը՝ կորստյան որդին, որ հակառակվում և բարձրացնում է իրեն ամենայնի վրա, ինչ որ Աստված է կոչվում կամ պաշտվում է, այնպես որ նա, որպես Աստված, նստում է Աստծո տաճարում՝ իրեն ցույց տալով, թե ինքն է Աստված: Չե՞ք հիշում, որ երբ դեռ ձեզ հետ էի, ասում էի ձեզ այս բաները: Եվ այժմ դուք գիտեք, թե ինչն է արգելում, որպեսզի նա հայտնվի իր ժամանակին: Որովհետև անօրենության խորհուրդն արդեն ներգործում է. միայն թե նա, ով այժմ արգելում է, պիտի արգելի, մինչև որ ճանապարհից վերցվի: Եվ այն ժամանակ կհայտնվի այն Անօրենը, որին Տերը պիտի սպանի Իր բերանի հոգով և պիտի ոչնչացնի Իր գալստյան փառքի շողքով. այն մեկը, որի գալուստը Սատանայի

ներգործությամբ է՝ ամեն զորությամբ, նշաններով և սուտ հրաշքներով, և անիրավության ամեն խաբեությամբ նրանց մեջ, որոնք կորչում են, որովհետև չընդունեցին ճշմարտության սերը, որպեսզի փրկվեն: Եվ դրա համար Աստված նրանց պիտի ուղարկի մոլորության զորեղ ներգործություն, որպեսզի հավատան ստին, որպեսզի դատապարտվեն բոլոր նրանք, ովքեր չհավատացին ճշմարտությանը, այլ հաճույք գտան անիրավության մեջ: Բ Թեսաղոնիկեցիներին 2:1–12:

Այս հատվածի համատեքստը վերաբերում է այն հարցի քննությանը, թե երբ պիտի Քրիստոսը վերադառնա երկրորդ անգամ: Պողոսը թեսաղոնիկեցիներին հիշեցնում է, որ ինքը նախկինում արդեն պատասխանել է այդ մտահոգությանը, երբ ասել է. «Չե՞ք հիշում, որ երբ դեռ ձեզ հետ էի, այս բաներն ասում էի ձեզ»: Պողոսը փորձում էր եղբայրներին հետ պահել խաբվելուց «մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի գալստյան և նրա մոտ մեր հավաքվելու» վերաբերյալ:

Պատմաբանները նշում են, որ Ուիլյամ Միլլերի պատգամի կեսը հիմնված էր Դանիելի ութերորդ գլխի տասնչորսերորդ խոսքում հիշատակված երկու հազար երեք հարյուր տարիների նրա նույնացման վրա: Նրա պատգամի մյուս կեսը, որը երբեմն չի ճանաչվում, Քրիստոսի Երկրորդ Գալստյան վերաբերյալ կեղծ ուսմունքների հերքման նրա աշխատանքն է:

Կեղծ ճիզվիտական մեթոդաբանության վրա հիմնվելով՝ առաջ եկավ (և դեռևս կա) մի նշանակալի կեղծ ուսմունք, որին Վիլյամ Միլլերը հետևողականորեն հակադրվում էր: Դա այն կեղծ ուսմունքն էր, թե Տիրոջ երկրորդ գալուստին նախորդելու էին խաղաղության հազար տարիներ, որ կոչվում էին «Ժամանակավոր հազարամյակ», և որին Քույր Ուայթը նույնպես հակադրվում էր:

Միլլերի գործը նաև հաստատում էր Քրիստոսի բառացի վերադարձի ճշմարտությունը՝ հակառակ հազարամյակի վերաբերյալ իր ժամանակներում լայնորեն տարածված զանազան կեղծ պատկերացումներին: Պողոսը 2 Թեսաղոնիկեցիներում անդրադառնում է Երկրորդ Գալուստին, ուստի այդ հատվածը Միլլերի՝ բառացի Երկրորդ Գալստյան ըմբռնման մի մասն էր: Այդ գլուխը Միլլերի համար «Ներկա ճշմարտությունն» էր:

Պողոսը մատնանշում է իրադարձությունների մի կարևոր հաջորդականություն, որ կապված է Երկրորդ Գալստյան հետ, և նաև ներկայացնում է այն տրամաբանությունը, թե ինչու թեսաղոնիկեցիները չպետք է ակնկալեին Տիրոջ վերադարձը իրենց կենդանության օրոք: Պողոսն ասում է. «Այժմ աղաչում ենք ձեզ, եղբայրներ՝, մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի գալստյան և դեպի Նրան մեր հավաքվելու վերաբերյալ»: «Աղաչում ենք» բառը նշանակում է հարցաքննել: Պողոսը պատճառաբանում է Երկրորդ Գալստյան հետ կապված տարրերը և իր ունկնդիրներին առաջնորդում է հարցաքննության մի տեսակ ընթացքով, որ նախատեսված է իր տրամաբանության վերլուծությունը առաջացնելու իր լսողների մեջ:

Նրա տրամաբանության կառուցվածքն այն է, որ նախքան Քրիստոսի երկրորդ անգամ գալը՝ պապականությունը պետք է բացահայտվի և իշխի, իսկ նախքան պապականության՝ պատմության մեջ հայտնվելը, պետք է լինի հավատորացություն: Հավատորացությունը դեռևս ապագայում էր, ուստի պապականության հայտնվելը առավել ևս դրանից այն կողմ էր: Ուրեմն ինչպե՞ս կարող էր որևէ մեկը խաբվել՝ կարծելով, թե Քրիստոսի վերադարձը մոտ էր: Նա գործածում է պապականության մի քանի խորհրդանիշներ՝ հաստատելու համար, թե որն է այն իշխանությունը, որ բացահայտվում է հավատորացությունից հետո: Նա պապականությունը կոչում է «մեղքի մարդ», «այն անօրենը», «կորստյան որդի» և «անօրենության խորհուրդ»: Քույր Ուայթը հստակ ասում է, որ սրանք բոլորը պապականությունը նույնացնող խորհրդանիշներ են:

«Սակայն Քրիստոսի գալուստից առաջ կրոնական աշխարհում պետք է տեղի ունենային կարևոր զարգացումներ, որոնք կանխասված էին մարգարեության մեջ: Առաքյալը հայտարարեց. «Շուտով մի՛ սասանվեք մտքով և մի՛ խռովվեք ո՛չ ոգով, ո՛չ խոսքով, ո՛չ էլ իբրև թե մեզանից եղած նամակով, թե իբր Քրիստոսի օրը հասել է: Թող ոչ ոք ձեզ չխաբի որևէ կերպով, որովհետև այդ օրը չի գա, եթե նախ ապստամբությունը չգա, և չհայտնվի մեղքի մարդը՝ կորստյան որդին, որ հակառակվում և իրեն վեր է բարձրացնում այն ամենից, ինչ Աստված է կոչվում կամ պաշտվում է, այնպես որ ինքն իբրև Աստված նստում է Աստծո տաճարում՝ իրեն ցույց տալով, թե Աստված է»:

«Պողոսի խոսքերը չպետք է սխալ մեկնաբանվեին: Չպետք է ուսուցանվեր, թե նա, հատուկ հայտնությամբ, թեսաղոնիկեցիներին զգուշացրել էր Քրիստոսի անմիջական գալուստի մասին: Այդպիսի դիրքորոշումը կհանգեցներ հավատի շփոթության, քանի որ հիասթափությունը հաճախ տանում է անհավատության: Ուստի առաքյալը եղբայրներին զգուշացրեց, որ իր անունից եկող այդպիսի որևէ պատգամ չընդունեն, և ապա շեշտեց այն փաստը, որ մարգարե Դանիելի կողմից այնքան հստակ նկարագրված պապական իշխանությունը դեռ պետք է վեր խոյանար և պատերազմ մղեր Աստծու ժողովրդի դեմ: Մինչև որ այս իշխանությունը չկատարեր իր մահաբեր և հայհոյական գործը, իզուր կլինեին, որ եկեղեցին սպասեր իր Տիրոջ գալուստին: «Չե՞ք հիշում,— հարցրեց Պողոսը,— որ երբ դեռ ձեզ հետ էի, այս բաներն ասում էի ձեզ»:

«Սարսափելի էին այն փորձությունները, որոնք պիտի պատուհասեին ճշմարիտ եկեղեցուն: Դեռ իսկ այն ժամանակ, երբ առաքյալը գրում էր, «անօրենության խորհուրդը» արդեն սկսել էր գործել: Այն զարգացումները, որոնք ապագայում պիտի տեղի ունենային, պիտի լինեին «Մատանայի ներգործության համեմատ՝ ամենայն զորությամբ և նշաններով ու սուտ հրաշքներով, և անիրավության ամենայն խաբեությամբ նրանց մեջ, որ կորչում են»:

«Հատկապես հանդիսավոր է առաքյալի հայտարարությունը նրանց վերաբերյալ, ովքեր պիտի մերժեն ընդունել «ճշմարտության սերը»: «Այս պատճառով,— հայտարարեց նա բոլոր նրանց մասին, ովքեր դիտավորությամբ կմերժեն ճշմարտության պատգամները,— Աստված նրանց վրա պիտի ուղարկի զորավոր

մոլորություն, որպեսզի ստին հավատան, որպեսզի դատապարտվեն բոլոր նրանք, ովքեր չհավատացին ճշմարտությանը, այլ հաճույք գտան անիրավության մեջ»։ Մարդիկ չեն կարող անպատիժ մերժել այն նախագգուշացումները, որ Աստված Իր ողորմությամբ ուղարկում է նրանց։ Նրանցից, ովքեր համառորեն երես են թեքում այս նախագգուշացումներից, Աստված վերցնում է Իր Հոգին՝ նրանց թողնելով այն խաբեություններին, որոնք նրանք սիրում են»։ Գործք առաքելոց, 265, 266:

Թեև Քույր Ուայթը ուղղակիորեն նույնացնում է Պողոսի հատվածում հիշատակված «մեղքի մարդուն», այն «անօրենին», «կորստյան որդուն» և «անօրենության խորհուրդը» և այն կոչում է «պապական իշխանություն», նա ավելին էլ է ասում։ Նա նույնացնում է, որ Պողոսի կողմից Հռոմի պապին մատնանշելու համար գործածված այս խորհրդանիշները հաստատված էին Դանիելի գրքից, երբ հայտարարեց. «Ուստի առաքյալը եղբայրներին զգուշացրեց, որ իրենից եկած որևէ այդպիսի լուր չընդունեն, և ապա շարունակեց շեշտել այն փաստը, որ Դանիել մարգարեի կողմից այնքան հստակ նկարագրված պապական իշխանությունը դեռ պիտի բարձրանար և պատերազմ մղեր Աստծու ժողովրդի դեմ։ Քանի դեռ այս իշխանությունը չկատարեր իր մահաբեր և հայհոյական գործը, եկեղեցու համար զուր կլինե՞ր սպասել իրենց Տիրոջ գալուստին»։ Թեսաղոնիկեցիներին ուղղված պատգամի այն մասը, որով Պողոսը նույնացնում էր պապականությունը, հիմնված էր Դանիելի գրքի տասնմեկերորդ գլխի և երեսունվեցերորդ համարի վրա:

Եվ թագավորը պիտի գործի ըստ իր կամքի, և պիտի բարձրացնի իրեն, և պիտի մեծացնի իրեն ամեն աստծուց վեր, և աստվածների Աստծու դեմ պիտի ասի զարմանալի բաներ, և պիտի հաջողի, մինչև որ բարկությունը լրիվ կատարվի, որովհետև որոշվածը պիտի կատարվի: Դանիել 11:36.

Երբ Պողոսը նույնացնում է պապին՝ «Որը հակառակվում է և ինքն իրեն բարձրացնում է ամեն այն բանից վեր, որ Աստված է կոչվում կամ պաշտվում. այնպես որ նա, որպես Աստված, նստում է Աստծո տաճարում՝ իրեն ցույց տալով, թե Աստված է», Պողոսը վերաշարադրում էր Դանիել մարգարեի նկարագրությունը այն «թագավորի» մասին, որ գործում էր «ըստ իր կամքի» և «ինքն իրեն» բարձրացնում ու «ինքն իրեն» մեծացնում էր «ամեն աստծուց վեր»: Պապը այն թագավորն է, որ խոսում է «զարմանալի բաներ աստվածների Աստծո դեմ», և պապն այն իշխանությունն է, որ պիտի «բարգավաճեր, մինչև» առաջին «բարկությունը» «կատարվեր» 1798 թվականին:

Դանիել տասնմեկերորդ գլխի երեսունվեցերորդ համարը բացարձակապես էական է ճիշտ հասկանալու համար, եթե 1989 թվականին գիտության աճը պետք է ճիշտ հասկացվի: Այդ պատճառով այն կեղծ ուսմունքը, թե այդ համարի թագավորը Ֆրանսիան էր, ինչպես ներմուծեց Ուրիա Սմիթը, ներմուծվեց ադվենտիզմի առաջին սերնդում (1863–1888): Սմիթը երեսունվեցերորդ համարի տեքստը փոխեց «այն» թագավորից (որը պապականությունն է, որ նկարագրվում էր նախորդ համարներում) դեպի «մի» թագավոր (ցանկացած թագավոր), որպեսզի արթնատական Ֆրանսիային վերագրի Հռոմի պաշտամունքի ոճի հատկանիշները, բայց դա ընդամենը մեկնակետ էր՝ առաջ մղելու իր նախընտրելի տեսությունը, ըստ որի Թուրքիան է հյուսիսի

թագավորը քառասուներորդ համարում և դրանից հետո:

Սատանան վաղ ժամանակներից սկսեց մթագնել այն փաստը, որ այդ խոսքի մեջ հիշատակված թագավորը պապականությունն է, և հենց Պողոս առաքյալն է, որ Դանիելի վկայությանը տալիս է այս փաստի երկրորդ վկան: Քույր Ուայթը ներկայացրեց երրորդ վկային:

Սատանան ոչ միայն փորձեց քողարկել այն ճշմարտությունը, որ համարում հիշատակված թագավորը պապն է, այլև, խեղաթուրելով համարում պարունակված ճշմարտությունը, նա մթագնեցրեց նաև այն նշանակությունը, թե ինչ էր ներկայացնում համարում նշված «գայրույթը»: Համարում հիշատակված պապականությունը պիտի հաջողեր մինչև 1798 թվականը, երբ նրան հասցվեց իր մահացու վերքը: 1798 թվականը Աստծո գայրույթի երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիների ավարտն է, որ գործադրվում էր Իսրայելի հյուսիսային թագավորության դեմ՝ սկսած մ.թ.ա. 723 թվականից:

Եթե Ադվենտիզմը 1863 թվականին պաշտպանած և հաստատած լիներ «յոթ ժամանակները», ապա Ուրիայի Սմիթի համար գործնականում անհնար կլիներ երեսունվեցերորդ համարի վերաբերյալ այդպիսի անհեթեթություն անցկացնել, որովհետև «գայրույթը» կհասկացվեր որպես Աստծո «յոթ ժամանակների» առաջին գայրույթի ներկայացում, և այսպիսով ընդհանրապես որևէ կապ չէր ունենա Ֆրանսիայի հետ: 1989 թվականին գիտության աճը Պողոսը հաստատում է այդ հատվածում, և այդ պատճառով նույն հատվածում գտնվող Պողոսի նախազգուշացումը նրանց վերաբերյալ, ովքեր չեն ընդունում ճշմարտության սերը, այլ ընդունում են զորավոր մոլորություն, վերաբերում է նրան, որ նրանք այդպես են վարվում՝ մերժելով այն ճշմարտությունները, որոնք Պողոսը ներկայացնում է այդ հատվածում: Այդ ճշմարտություններից մեկը Դանիել գրքի տասնմեկերորդ գլխի քառասունից քառասունհինգ համարներում հյուսիսի թագավորի ճիշտ նույնականացումն է:

Այդ հատվածում, երբ Պողոսը նույնացնում է Հռոմի պապին, նա նաև նույնացնում է աշխարհի վերջում տեղի ունեցող իրադարձությունների մի հաջորդականություն, որոնք տանում են դեպի Քրիստոսի Երկրորդ Գալուստը, ինչը տվյալ հատվածի թեման է: Նա ասում է. «այն ժամանակ կհայտնվի այն Անօրենը»: Այդ «անօրենը» պապն է, «որին Տերը պիտի սպառի Իր բերանի շնչով և պիտի ոչնչացնի Իր գալուստի պայծառությամբ»: Այնուհետև Պողոսն ասում է. «Նրան, որի գալուստը Սատանայի ներգործությամբ է՝ ամենայն զորությամբ, նշաններով և սուտ հրաշքներով»: Հիսուսն է այն անձը, «որի գալուստը Սատանայի ներգործությամբ է»:

Սատանայի հրաշագործ գործունեությունը ժամանակաշրջանն է՝ շուտով եկելիք Կիրակնօրյա Օրենքից մինչև Միքայելը վեր կենա, և մարդկային փորձության ժամանակը փակվի: Սատանան ոչ մի հրաշք չի գործում Յոթ Վերջին Պատուհասների ընթացքում, որոնք թափվում են փորձության ժամանակի փակվելուց մինչև Քրիստոսի վերադարձը:

«Քրիստոսն ասում է. «Նրանց պտուղներից պիտի ճանաչեք նրանց»: Եթե նրանք, որոնց միջոցով բժշկություններ են կատարվում, այս դրսևորումների պատճառով հակված են արդարացնելու Աստծո օրենքի նկատմամբ իրենց անտեսումը և շարունակում են անհնազանդության մեջ, թեև նրանք զորություն ունեն ցանկացած և ամեն չափով, դրանից չի հետևում, թե նրանք ունեն Աստծո մեծ զորությունը: Ընդհակառակը, դա մեծ խաբեբայի հրաշագործ զորությունն է: Նա բարոյական օրենքի ոտնահարող է և գործի է դնում ամեն միջոց, որին կարող է տիրապետել, մարդկանց կուրացնելու դրա իսկական բնույթի նկատմամբ: Մեզ զգուշացվել է, որ վերջին օրերին նա պիտի գործի նշաններով և սուտ հրաշքներով: Եվ նա պիտի շարունակի այդ հրաշքները մինչև շնորհի ժամանակի ավարտը, որպեսզի դրանք մատնանշի որպես ապացույց, թե ինքը լույսի հրեշտակ է, ոչ թե խավարի»: The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 911.

Պողոսը մատնանշում է, որ պետք է լինեի հավատուրացություն, որը նախորդելու էր պապականության հայտնությանը, և որ Քրիստոսի Երկրորդ Գալուստը տեղի պիտի ունենար Սատանայի զարմանահրաշ գործունեությունից «հետո»: Սատանայի զարմանահրաշ գործունեությունը սկսվում է Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքից և ավարտվում է շնորհի ժամանակի փակման ու վերջին յոթ պատուհասների վրա հասնելու պահին: Սատանայի զարմանահրաշ գործունեությունը սկսվում է Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքից:

«Պապության հաստատության պարտադրումը՝ Աստծո օրենքի խախտմամբ, հրամանագրով, մեր ազգը լիովին կհեռացնի արդարությունից: Երբ բողոքականությունը կձգի իր ձեռքը անդունդի վրայով՝ բռնելու հռոմեական իշխանության ձեռքը, երբ նա կանցնի վիհի վրա՝ սեղմելու ձեռքը Հոգևորապաշտության հետ, երբ այս եռակի միության ազդեցության ներքո մեր երկիրը կուրանա իր Սահմանադրության՝ որպես բողոքական և հանրապետական կառավարման, յուրաքանչյուր սկզբունքից և պայմաններ կստեղծի պապական կեղծիքների ու մոլորությունների տարածման համար, այնժամ մենք կարող ենք իմանալ, որ ժամանակը եկել է Սատանայի զարմանահրաշ գործունեության համար, և որ վախճանը մոտ է»: Վկայություններ, հատոր 5, 451:

Կիրակնօրյա օրենքը վեցերորդ թագավորության վախճանն է՝ Հայտնության տասներեքերորդ գլխի երկրային գազանի: Երկրային գազանը սկսեց թագավորել՝ 1798 թվականին: Հետևաբար պապականությունը հայտնվեց 538 թվականին, թեև աշխարհի վրա տիրապետություն հաստատելու նրա գործունեությունն արդեն իսկ ընթացքի մեջ էր, երբ Պողոսը գրի առավ իր խոսքերը: Մինչև 538 թվականը պետք է լինեի հավատուրացություն, որը նախորդելու էր մեղքի մարդու հայտնությանը, որը նստում է Աստծու տաճարում:

Քայքայումը ներկայացված էր Պերգամոսի եկեղեցու միջոցով, երբ քրիստոնեական եկեղեցին փոխզիջման գնաց հեթանոսության կրոնի հետ, ինչպես խորհրդանշվում էր Կոստանդին կայսրով: Պողոսը նշում էր այն մարգարեական հանգրվանները, որոնք պետք է տեղի ունենային Քրիստոսի Երկրորդ գալուստից առաջ: Այն բանից հետո, երբ

նա կրկին հիշեցրեց այն, ինչ նախապես ուսուցանել էր թեսաղոնիկեցիներին, ապա հարցնում է՝ մի թե նրանք չէին հիշում, որ ինքը նախկինում ուսուցանել էր նրանց այս ճշմարտությունները: Ապա նա հիշեցնում է նրանց, որ նրանք պետք է նաև հիշեին, թե ինքը ուսուցանել էր նրանց, որ մի գործություն «կաշկանդում է» պապականությանը, «որպեսզի» պապականությունը «հայտնվի իր ժամանակին»: «Կաշկանդում է» բառը նշանակում է զսպել: «Կաշկանդում է» բառը նույն հատվածում ավելի ուշ թարգմանված է որպես «այժմ արգելակում է»:

Հետևաբար այս հատվածը ճիշտ է ներկայացվում այսպես. «Եվ այժմ դուք գիտեք, թե ինչն է զսպում պապականությունը, որպեսզի պապականությունը հայտնվի իր ժամանակին: Որովհետև անօրենության խորհուրդը (պապականությունը) արդեն իսկ գործում է. միայն նա, ով այժմ զսպում է պապականությունը, պիտի շարունակի զսպել պապականությունը, մինչև որ ճանապարհից վերացվի»: Երբ Ուիլյամ Միլլերը ճանաչեց այս հատվածը Թեսաղոնիկեցիներում, նա հասկացավ, որ այն գործությունը, որը խոչընդոտում էր պապականության՝ երկրի գահը բարձրանալուն 538 թվականին, հեթանոսական Հռոմն էր, և որ հեթանոսական Հռոմը պիտի զսպեր պապական իշխանության բարձրացումը, մինչև որ հեթանոսական Հռոմը «ճանապարհից վերացվեր»:

«Այն տասներկու տարիների ընթացքում, երբ ես դեիստ էի, կարդում էի բոլոր պատմությունները, որ կարող էի գտնել, սակայն այժմ ես սիրում էի Աստվածաշունչը: Այն սովորեցնում էր Հիսուսի մասին: Բայց Աստվածաշունչում դեռևս բավական շատ բան կար, որ ինձ համար մութ էր: 1818 կամ 1819 թվականին, երբ գրուցում էի մի բարեկամի հետ, որին այցելել էի, և որը ճանաչել էր ինձ ու լսել էր իմ խոսքերը այն ժամանակ, երբ դեիստ էի, նա բավական նշանակալից կերպով հարցրեց. «Ի՞նչ ես կարծում այս տեքստի և այն տեքստի մասին»,— ակնարկելով այն հին տեքստերը, որոնց ես առարկում էի, երբ դեիստ էի: Ես հասկացա, թե ինչ էր նա ուզում ասել, և պատասխանեցի.— Եթե ինձ ժամանակ տաս, քեզ կասեմ, թե դրանք ինչ են նշանակում: «Որքա՞ն ժամանակ ես ուզում»: Ես չգիտեմ, բայց քեզ կասեմ,— պատասխանեցի ես, որովհետև չէի կարող հավատալ, թե Աստված տվել է մի հայտնություն, որը հնարավոր չէ հասկանալ: Այն ժամանակ ես վճռեցի ուսումնասիրել իմ Աստվածաշունչը՝ հավատալով, որ կարող եմ գտնել, թե ինչ էր նկատի ունեցել Սուրբ Հոգին: Բայց հենց որ այդ որոշումն ընդունեցի, մի միտք եկավ ինձ.— «Ենթադրենք գտնես մի հատված, որը չկարողանաս հասկանալ, ի՞նչ պիտի անես»: Այն ժամանակ Աստվածաշունչն ուսումնասիրելու այս եղանակը եկավ մտքիս.— Ես պիտի վերցնեմ այդպիսի հատվածների բառերը, հետևեմ դրանց Աստվածաշնչի ամբողջ ընթացքում և այս կերպ բացահայտեմ դրանց իմաստը: Ես ունեի Քրուդենի Համաձայնարանը, որն, իմ կարծիքով, աշխարհի լավագույնն է. ուստի վերցրի այն և իմ Աստվածաշունչը, նստեցի իմ գրասեղանի մոտ և այլևս ոչինչ չէի կարդում, բացի թերթերից՝ մի փոքր, որովհետև վճռել էի իմանալ, թե ինչ է նշանակում իմ Աստվածաշունչը»:

«Ես սկսեցի Ծննդոց գրքից և դանդաղորեն շարունակեցի կարդալ. և երբ հասնում էի մի խոսքի, որ չէի կարող հասկանալ, քննեցի ամբողջ Աստվածաշունչը՝ պարզելու,

թե այն ինչ էր նշանակում: Երբ այս կերպ անցա ամբողջ Աստվածաշնչով, ո՛հ, որքան պայծառ ու փառավոր երևաց ճշմարտությունը: Ես գտա այն, ինչ ձեզ քարոզել եմ: Համոզվեցի, որ յոթ ժամանակները ավարտվում էին 1843 թվականին: Այնուհետև հասա 2300 օրերին. դրանք ինձ բերեցին նույն եզրակացության. բայց ես բնավ միտք չունեի իմանալու, թե երբ է Փրկիչը գալու, և չէի կարող դրան հավատալ. սակայն լույսն ինձ վրա այնքան զորեղ կերպով փայլեց, որ չգիտեի՝ ինչ անել: Այն ժամանակ մտածեցի. այժմ պետք է խթաններ ու սանձազերծ հագցնեմ. ես Աստվածաշնչից ավելի արագ չեմ գնա և նրանից ետ էլ չեմ մնա: Ինչ որ Աստվածաշունչը սովորեցնում է, ես դրանից պիտի կառչեմ: Բայց դարձյալ կային որոշ խոսքեր, որոնք չէի կարող հասկանալ»:

«Այսքանն էլ՝ նրա՝ Աստվածաշունչն ուսումնասիրելու ընդհանուր եղանակի մասին: Մեկ այլ առիթով նա ներկայացրեց այն եղանակը, որով որոշեց մեր առջև եղած տեքստի՝ «ամենօրյա»-ի նշանակությունը: «Ես շարունակեցի կարդալ,— ասաց նա,— և չէի կարողանում գտնել որևէ այլ դեպք, որտեղ այն հանդիպեր, բացի Դանիելից: Այնուհետև վերցրի այն բառերը, որոնք դրա հետ կապված էին՝ «վերցնել հեռացնել»: Նա պիտի հեռացնի ամենօրյան, «այն ժամանակից, երբ ամենօրյան պիտի հեռացվի», և այլն: Ես շարունակեցի կարդալ և մտածում էի, թե տեքստի վրա ոչ մի լույս չեմ գտնի. վերջապես հասա 2 Թեսաղոնիկեցիս 2:7–8-ին: «Որովհետև անօրենության խորհուրդն արդեն գործում է, միայն թե նա, ով այժմ արգելակում է, պիտի արգելի, մինչև որ ճանապարհից հեռացվի, և այն ժամանակ պիտի հայտնվի այն անօրենը», և այլն: Եվ երբ հասա այդ տեքստին, ո՛հ, որքան պարզ ու փառավոր երևաց ճշմարտությունը: Ահա՛ այն. դա է «ամենօրյան»: Արդ, այժմ ի՞նչ նկատի ունի Պողոսը «նա, ով այժմ արգելակում է», կամ խոչընդոտում է, արտահայտությամբ: «Մեղքի մարդ»-ով և «անօրեն»-ով նկատի է առնվում պապականությունը: Իսկ ի՞նչն է, որ խոչընդոտում է պապականության հայտնվելուն: Իհարկե, դա հեթանոսությունն է. ուրեմն «ամենօրյան» պետք է նշանակի հեթանոսություն»: William Miller, Apollos Hale, The Second Advent Manual, 65, 66.

Առանց այն ըմբռնման, որ Դանիելի գրքում «մշտնջենականը» հեթանոսության խորհրդանիշն էր, Միլլերի համար դժվար կլինեի ձևավորել այն հիմքը, որի վրա նա կառուցեց իր մարգարեական կառուցվածքը: «Մշտնջենականը» Դանիելի գրքում հանդիպում է հինգ անգամ, և այն միշտ հաջորդվում է պապականության մի խորհրդանիշով: Այն ապացույցը, որ Դանիելի գրքում «մշտնջենականը» հեթանոսությունն է, գտնվում է Պողոսի՝ Թեսաղոնիկեցիներին ուղղված թղթում: Աստծո Խոսքում ամենախիստ նախազգուշացումներից մեկը գտնվում է այնտեղ, որովհետև այնտեղ Պողոսը հստակ հայտարարում է, որ նրանք, ովքեր չեն սիրում ճշմարտությունը, կմատնվեն զորեղ մոլորության: Այն ճշմարտությունը, որ նպատակադրված կերպով տեղադրվել էր Թեսաղոնիկեցիներում, հեթանոսության կապի նույնացումն էր պապականության հետ, և այդ ճշմարտությունը մերժելը երաշխավորում է, որ այդ մերժման հետևանքը կլինի զորեղ մոլորությունը:

Մենք այս թեման կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

Զարմացե՛ք և ապշեցե՛ք. աղաղակեցե՛ք և գոչեցե՛ք. նրանք հարբած են, բայց ոչ գինուց. նրանք երերում են, բայց ոչ թունդ խմիչքից: Որովհետև Տերը ձեր վրա թափել է խոր քնի ոգին և փակել է ձեր աչքերը. մարգարեներին, ձեր իշխաններին և տեսանողներին Նա ծածկել է: Եվ ամեն տեսիլք ձեզ համար դարձել է կնքված գրքի խոսքերի պես, որ տալիս են մի կրթվածի՝ ասելով. «Կարդա՛ սա, խնդրում եմ քեզ». և նա ասում է. «Չեմ կարող, որովհետև կնքված է»: Եվ գիրքը տալիս են նրան, ով ուսյալ չէ, ասելով. «Կարդա՛ սա, խնդրում եմ քեզ». և նա ասում է. «Ես ուսյալ չեմ»: Այդ պատճառով Տերն ասաց. «Քանի որ այս ժողովուրդն իր բերանով մոտենում է Ինձ և իր շուրթերով պատվում է Ինձ, բայց իր սիրտը հեռացրել է Ինձնից, և նրանց երկյուղը Իմ հանդեպ մարդկանց պատվիրանով է սովորեցված, դրա համար, ահա, Ես դարձյալ այս ժողովրդի մեջ հրաշալի գործ պիտի անեմ, այո՛, հրաշալի գործ և զարմանալիք. որովհետև նրանց իմաստունների իմաստությունը պիտի կորչի, և նրանց խոհեմների հասկացողությունը պիտի թաքցվի»: Վա՛յ նրանց, ովքեր խորամանկորեն ձգտում են իրենց խորհուրդը թաքցնել Տիրոջից, և որոնց գործերը խավարի մեջ են, և ասում են. «Ո՞վ է մեզ տեսնում, և ո՞վ է մեզ ճանաչում»: Անշո՛ւշտ, ձեր ամեն բան գլխիվայր շուռ տալը պիտի համարվի բրուտի կավի պես. որովհետև մի թե գործը պիտի ասի իրեն ստեղծողին. «Նա ինձ չի ստեղծել», կամ կազմվածը պիտի ասի իրեն կազմողին. «Նա բանականություն չունեմ»: Եսայիա 29:9–16: